

LBRIS

We know
books

SARAH J. MAAS

TRONUL DE CLEȘTAR

primul volum
din SERIA

TRONUL DE CLEȘTAR

CAPITOLUL 1

După un an de sclavie în ocnele de sare din Endovier, Celaena Sardothien era obișnuită să fie escortată pretutindeni în lanțuri și sub amenințarea sabiei. Cei mai mulți dintre miile de sclavi din Endovier aveau parte de tratament similar, deși era nevoie de încă șase gărzi pentru a o conduce pe Celaena înapoi, către mine. Nu era nimic surprinzător pentru cel mai faimos asasin al Adarlanului. În schimb, ea nu se aștepta la prezența bărbatului cu glugă de lângă ea, așa cum se întâmpla acum.

O strângea puternic de braț în timp ce o conducea prin clădirea luminoasă care găzduia majoritatea funcționarilor și supraveghetorilor din Endovier. Străbăteau coridoare, urcau trepte și în stânga, și în dreapta, pentru ca ea să nu mai aibă nici cea mai mică șansă de a găsi din nou ieșirea.

Cel puțin aceasta era intenția escortei sale, dar ea observase cu ușurință când urcaseră și coborâseră aceeași scară în urmă cu câteva minute. De asemenea, observase și că merseseră în zигzag printre etaje, deși clădirea era o rețea obișnuită de holuri și scări.

De parcă ea și-ar pierde atât de ușor simțul orientării.

S-ar fi putut simți umilită dacă bărbatul nu ar fi fost nevoit să fie atât de vigilant.

Intrară într-un hol teribil de lung, pașii lor fiind înconjurați de o tăcere mormântală. Deși barbatul care o ținea de braț era înalt și viguros, gluga îi ascundea în întregime trăsăturile. Încă o tactică menită să o deruteze și să o intimideze. Hainele negre făceau probabil și ele parte din plan. Își întoarse capul spre Celaena, iar ea îi aruncă un rânjet. El privi din nou înainte, întărind strănsorea asupra brațului ei.

Era flatant, presupuse ea, chiar dacă *nu* știa ce se întâmpla sau de ce o așteptase la ieșirea din puțul minei. După o zi de sfărâmat blocuri de sare în măruntaiele muntelui, să-l găsească acolo împreună cu șase gardieni nu îi îmbunătățise starea de spirit.

Dar ciulise urechile când el li se prezentase supraveghetorilor drept Chaol Westfall, Căpitanul Gărzii Regale, iar cerul se întunecă brusc, munții părură să o împingă de la spate și chiar și pământul păru să îi înghită genunchii. Nu mai simțise gustul fricii de ceva vreme – nu își mai îngăduise să simtă frica. În fiecare dimineață când se trezea, repeta aceleași cuvinte: *Nu îmi va fi teamă*. Timp de un an, aceste cuvinte îi întăriseră voința de a nu se lăsa distrusă; o împiedicaseră să se piardă în întunericul minelor. Nu că i-ar da de înțeles căpitanului acest lucru.

Celaena examinează mâna ascunsă de mânășă, care îi strângea brațul. Pielea neagră a mânășii aproape că se asorta cu pământul de pe pielea ei.

Cu mâna liberă își aranjă tunică murdară și zdrențăroasă și își reprimă un suspin. Intrând în mine înaintea răsăritului și părăsindu-le după apus, nu mai avea cum să vadă soarele. Sub stratul de pământ și praf de pe fața sa, era teribil de palidă. Era adevărat că odinioară fusese atrăgătoare, frumoasă chiar, dar – ei, bine, acum nu mai conta, nu-i așa?

Se întoarseră pe un alt coridor, iar ea studie sabia splendidă a străinului. Mânerul sclipitor era sculptat sub forma unui vultur în zbor. Observându-i privirea, mâna căpitanului coborî pe capul auriu al vulturului. Gestul îi smulse Celaenei încă un zâmbet.

– Ești de la Rifthold, căpitane, spuse ea dregându-și glasul. Ai sosit împreună cu armata pe care am auzit-o mărșăluind mai devreme? Cercetă întunericul de sub gluga lui, dar nu zări nimic. Totuși, îi simți privirea pe chipul ei, cugetând, analizând, cântărind. Ea nu-și plecă ochii. Căpitanul Gărzii Regale ar putea fi un adversar interesant. Poate chiar demn de puțin efort din partea ei.

În cele din urmă, bărbatul ridică mâna de pe sabie, iar faldurile mantiei îi ascunseră tăișul. În timp ce mantia flutură, ea întrezări balaurul auriu cu două picioare și cu aripi brodat pe tunică lui. Pecetea regală.

– Ce îți pasă ție de armatele din Adarlan? răspunse el. Cât de minunat era să audă din nou un glas asemănător cu al ei – rece și articulat –, chiar dacă era al unei bestii periculoase!

– Nimic, spuse ea ridicând din umeri. El scoase un mormăit jos și iritat.

O, ar fi drăguț să îi vadă sângele vărsat pe podeaua de marmură. Celaena își mai pierduse cumpătul înainte – odată, când primul ei supraveghetor alesese ziua greșită de a o împinge prea tare. Încă își amintea sentimentul pe care îl simțise când îi înfipsese târnăcopul în burtă și văscozitatea sângelui pe mâinile și pe fața ei. Îi putea dezarma pe doi dintre gardieni într-o secundă. Oare căpitanul ar sfârși mai bine decât ultimul ei supraveghetor? Cugetând la potențialele urmări, Celaena rânji din nou.

– Să nu îndrăznești să te uiți așa la mine, o avertiză el, iar mâna îi poposi din nou pe sabie. Celaena își ascunse

rânjetul de data asta. Trecură pe lângă o serie de uși din lemn pe care le zărise în urmă cu câteva minute. Dacă voia să scape, trebuia, pur și simplu, să o ia la dreapta pe următorul coridor și să coboare trei etaje. Singurul lucru pe care îl reușise dezorientarea aceasta intenționată la care fusese supusă a fost acela să o familiarizeze cu clădirea. Idioți.

– Și unde mergem? se interesă ea suav, înlăturându-și o șuviță de păr încâlcit de pe față.

Când el nu îi răspunse, își încheștă maxilarul.

Ecol coridoarelor ar fi răsunat prea tare și nu l-ar fi putut ataca pe căpitan fără să alerteze întreaga clădire. Nu văzuse unde pusesse cheia lanțurilor ei, iar cei șase gardieni care îi urmau ar fi fost o pacoste. Ca să nu mai spunem de cătușe.

Pășiră pe un coridor cu candelabre din fier. Dincolo de ferestrele înșirate de-a lungul peretelui se lăsase întunericul; felinarele luminau atât de puternic, încât de-abia ofereau câteva umbre în care te puteai ascunde.

În curte îi putea auzi pe ceilalți sclavi târșâindu-și picioarele către clădirea din lemn în care dormeau. Gemele de agonie amestecate cu zăngănitul lanțurilor produceau un cor la fel de familiar precum cântecele posomorâte de muncă pe care le îngâneau toată ziua. Soloul ocazional al loviturilor de bici acompania simfonia brutalității pe care Adarlanul o crease pentru cei mai mari criminali ai săi, pentru cei mai săraci dintre cetățeni și pentru ultimele cuceriri.

În timp ce unii dintre prizonieri erau oameni acuzați că ar fi încercat să practice magia – nu că ar fi putut, dat fiind faptul că magia dispăruse din regat –, în prezent, din ce în ce mai mulți rebeli soseau la Endovier. Majoritatea erau din Eyllwe, una dintre ultimele țări care încă

se opuneau conducerii Adarlanului. Dar când insistase pe lângă ei, încercând să afle noutăți, mulți doar se holbaseră la ea cu ochii goi. Deja erau dărâmați. Se cutremură la gândul ororilor pe care probabil le înduraseră din partea forțelor Adarlanului. Uneori, se întreba dacă nu le-ar fi fost mai bine să fi murit pe eșafod în schimb. Și dacă ei nu i-ar fi fost mai bine să fi pierit în noaptea aceea în care fusese trădată și capturată.

Dar avea alte lucruri la care să se gândească în timp ce își continuau plimbarea. Oare în sfârșit avea să fie spânzurată? Simți cum o cuprinde greața. Era suficient de importantă încât să aibă o execuție asigurată chiar de căpitanul Gărzii Regale. Dar de ce să o aducă întâi în această clădire?

În cele din urmă, se opriră înaintea unor uși duble din sticlă roșie și aurie, atât de groasă încât nu puteai vedea prin ea. Căpitanul Westfall ridică bărbia spre cele două gărzi plasate de-o parte și de-a alta a ușilor, iar acestea loviră podeaua cu lăncile în semn de salut.

Strânsoarea căpitanului se intensifică dureros. O trase pe Celaena mai aproape, dar picioarele ei păreau făcute din plumb și opuneau rezistență.

– Ai prefera să rămâi în mină? întrebă el, părând ușor amuzat.

– Poate că, dacă mi s-ar fi spus despre ce este vorba, nu aș fi fost atât de reticentă.

– Vei afla în curând.

Palmele ei transpirară. Da, urma să moară. Momentul sosise, în sfârșit.

Ușile se deschiseră pentru a dezvălui camera tronului. Un candelabru de cristal întortocheat sub forma unei vițe-de-vie ocupa mare parte din tavan, aruncând străluciri de diamant pe ferestrele din capătul îndepărtat al

camerei. În comparație cu pustietatea de dincolo de acele geamuri, opulența din interior te izbea ca o palmă peste față. O dovadă a cât de mult profitau ei de pe urma muncii sale.

– Aici, strigă căpitanul Gărzii, împingând-o și eliberând-o, în sfârșit. Celaena se împiedică, picioarele ei pline de bățături alunecând pe podeaua lustruită în timp ce se redresă.

Privi în urmă și văzu alte șase gărzi apărând.

Paisprezece gărzi, plus căpitanul. Emblema aurie regală brodată pe pieptul uniformelor negre. Aceștia erau membri ai gărzilor personale ale familiei regale: nemiloși, soldați ageri antrenați încă de la naștere să protejeze și să ucidă. Celaena înghiți în sec.

Simțindu-se deodată buimacă și țeapănă, Celaena privi încăperea. Pe un tron sculptat din lemn de santal stătea un tânăr chipeș. Inima ei se opri în timp ce toți ceilalți făcură o plecăciune.

Se afla dinaintea Prințului Moștenitor al Adarlanului.

CAPITOLUL 2

– Înălțimea Voastră, spuse căpitanul Gărzii.

Se îndreptă din plecăciunea adâncă și își dădu jos gluga, dezvelindu-și părul castaniu, tăiat scurt. Cu siguranță, gluga avusese menirea de a o intimida și de a o face să se simtă supusă cât timp se plimbaseră. De parcă un truc de felul ăsta ar fi funcționat în cazul ei. În ciuda iritării pe care o simțea, Celaena clipi la vederea chipului său. Era atât de tânăr!

Căpitanul Westfall nu era prea chipeș, dar ea nu se putea abține să nu găsească atrăgătoare asprimea chipului său și claritatea ochilor de un câprui-auriu. Plecă privirea, acum conștientă de murdăria ei.

– Aceasta este ea? întrebă Prințul Moștenitor al Adarlanului, iar Celaena întoarse capul în timp ce căpitanul încuviință. Amândoi o priveau stăruitor, așteptând ca ea să facă plecăciunea. Când ea nu făcu nicio mișcare, Chaol se sprijini de pe un picior pe altul, iar prințul își privi căpitanul înainte de a ridica bărbia mai sus.

Să se închine înaintea lui! Dacă tot era sortită spânzurătorii, cu siguranță *nu* și-ar petrece ultimele clipe din viață înjosindu-se și supunându-se.

Pași bubuitori răsunară în spatele ei, iar cineva o prinse de gât. Celaena doar întrezări o frântură de obraji rumeni și o mustață roșiatică înainte de a fi aruncată pe

podeaua rece ca gheața. Durerea îi izbi chipul, lumina fulgerând-o dureros în ochi. Brațele o dureau, în timp ce mâinile legate îi împiedicau încheieturile să se alinieze corespunzător. Deși încercă să și le stăpânească, lacrimi de durere îi umplură ochii.

– *Acesta* este felul corespunzător de a-l întâmpina pe viitorul tău rege, zbieară un bărbat cu chipul roșu către Celaena.

Asasina șuieră printre dinții dezgoliți în timp ce își întoarse capul pentru a-l privi pe nemernicul care o îngenuchease. Era aproape la fel de masiv ca supraveghetorul ei, îmbrăcat în roșu și portocaliu, asortându-se cu părul său rar. Ochii săi de obsidian străluceau în timp ce întărea strânsoarea în jurul gâtului ei. Dacă și-ar putea mișca brațul drept cu câțiva centimetri, i-ar distruge echilibrul și l-ar putea dezarma de sabie... Lanțurile îi pătrundeau în abdomen, iar furia clocotindă îi colorase fața într-un roșu intens.

După un moment mult prea îndelungat, Prințul Moștenitor vorbi.

– Nu prea înțeleg de ce ai forța pe cineva să facă o plăcime, când scopul ei este să exprime supunere și respect. Cuvintele îi erau căptușite cu o plictiseală grozavă.

Celaena încercă să arunce o privire spre prinț, dar tot ce putu zări fu o pereche de ghetă negre din piele pe podeaua albă.

– Este limpede că *dumneata* mă respectă, Duke Perrington, dar este zadarnic să faci un asemenea efort pentru a o forța pe *Celaena Sardothien* să aibă aceeași părere. Noi doi știm foarte bine că ea nu iubește familia mea. Așadar, poate că intenția ta este de a o umili. Făcu o pauză, iar Celaena putea jura că privirea prințului pusesse acum pe chipul ei. Dar cred că a primit destul

tratament asemănător, continuă el. Se opri pentru încă un moment, apoi întrebă: Nu cumva ai o întâlnire cu administratorul Endovierului? Nu aș vrea să întârzi, mai ales că ai bătut atâta drum pentru a-l întâlni.

Înțelegând aluzia, persecutorul ei protestă printr-un mormăit și o eliberă. Celaena își dezlipi obrazul de pe podeaua de marmură, dar rămase întinsă acolo până ce acesta se ridică și plecă. Dacă ar reuși să evadeze, poate că l-ar vâna pe acest Duke Perrington și i-ar întoarce primirea călduroasă.

În timp ce se ridică, se încruntă văzând amprenta obrazului ei murdar pe podeaua de altfel impecabilă și auzind zăngănitul lanțurilor sale răsunând cu ecou prin camera tăcută. Dar fusese antrenată să devină un asasin încă de la vârsta de opt ani, când Regele Asasinilor o găsisse pe jumătate moartă pe malul unui râu înghețat și o luase sub aripa sa. Nimic nu o putea umili, cu atât mai puțin murdăria. Adunându-și mândria, își dădu peste umăr părul împletit și își înălță capul. Ochii săi îi întâlniră pe cei ai prințului.

Dorian Havilliard îi zâmbi. Fusese un zâmbet elegant care emana un farmec exersat de curte. Tolănit pe tron, își spijinea bărbia într-o mână, coroana sa aurie licărind în lumina palidă. Pieptarul său negru afișa o variantă din aur a balaurului de pe blazonul regal. Mantia sa roșie se înfășura elegant în jurul său și al tronului.

Totuși, ceva în ochii săi izbitor de albaștri – culoarea apelor din țările sudice – și felul în care ei contrastau cu părul precum pana corbului, o făcură să păstreze tăcerea. Era dureros de chipeș și nu putea avea mai mult de douăzeci de ani.

Se presupune că prinții nu ar trebui să fie arătoși! Sunt creaturi smiorcăite, proaste și respingătoare! Acesta... acest...

Cât era de nedrept din partea lui să fie și de viță nobilă, și frumos!...

Celaena se mută de pe un picior pe altul, în timp ce el se încruntă, analizând-o.

– Credeam că ți-am cerut să o speli, spuse el către Căpitanul Westfall, care păși înainte. Ea uitase că mai era cineva în încăpere. Își privi zdrențele și pielea murdară și nu își putu ascunde rușinea. Ce ipostază mizerabilă pentru o fată cândva superbă!

La o privire grăbită, cineva ar fi putut crede că ochii ei erau albaștri sau cenușii, poate chiar verzi, în funcție de culoarea hainelor sale. De aproape totuși aceste culori erau echilibrate de inelul strălucitor de auriu din jurul pupilelor. Însă părul ei auriu era cel care atrăgea atenția tuturor, păr care încă își păstra un licăr de glorie. Pe scurt, Celaena Sardothien fusese binecuvântată cu multe trăsături atrăgătoare, ce compensau majoritatea celor comune; și, odată cu începuturile adolescenței, descoperise că, ajutate de cosmetice, aceste trăsături comune se puteau potrivi de minune cu cele deosebite.

Dar acum să stea înaintea lui Dorian Havilliard asemenea unui șobolan de canal! Chipul i se înfierbântă în timp ce căpitanul Westfall vorbea.

– Nu voiam să vă fac să așteptați.

Prințul Moștenitor dădu din cap când Chaol se întinse către ea.

– Încă nu te deranja cu baia. Îi pot vedea potențialul. Prințul își îndreptă postura, menținându-și atenția asupra Celaenei. Nu cred că am avut vreodată plăcerea de a face cunoștință. Dar, după cum probabil știi, eu sunt Dorian Havilliard, Prințul Moștenitor al Adarlanului, acum poate Prințul Moștenitor a mare parte din Erilea.

Ea ignoră valurile spumegânde ale emoțiilor amare care o cuprinseseră la auzul numelui.

– Iar tu ești Celaena Sardothien, cel mai mare asasin al Adarlanului. Probabil cel mai mare asasin al întregii Erilea. Îi studie corpul încordat înainte de a ridica sprâncenele întunecate și îngrijite. Pari destul de tânără. Își odihni coatele pe coapse. Am auzit povești fascinante despre tine. Ce părere ai despre Endovier după trailul pe care îl aveai în Rifthold?

Idiot arogant.

– Nu aș putea fi mai fericită de-atât, fredonă ea în timp ce unghiile sale zdrențuite îi săpau nervoase în palme.

– După un an, pari mai mult sau mai puțin vie. Mă întreb cum este posibil așa ceva, când speranța medie de viață în aceste mine este de o lună.

– Un adevărat mister, sunt sigură. Își flutură genele și își ajustă lanțurile de parcă ar fi fost mănuși din dantelă.

Prințul Moștenitor se întoarse către căpitanul său.

– Are o limbă cam ascuțită, nu-i așa? Și nu pare a face parte din gloată.

– Sper că nu! interveni Celaena.

– Înălțimea Voastră! Chaol Westfall se repezi către ea.

– Ce? întrebă Celaena.

– I te vei adresa cu „Înălțimea Voastră“.

Celaena afișă un zâmbet batjocoritor, apoi își întoarse atenția către prinț.

Dorian Havilliard, spre surprinderea ei, râse.

– Știi că acum ești o sclavă, nu-i așa? Nu ai învățat nimic din sentința ta?

Dacă brațele i-ar fi fost descătușate, le-ar fi încrucișat la piept.

– Nu văd cum munca în mină ar putea să te învețe altceva în afară de cum să folosești un târnăcop.